

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9503/2023
02.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Крстић, адвокат у ..., против тужених: „Хидротерм“ с. Божињевац, чији је пуномоћник Зијадин Аземи, адвокат у ... и „Rehau“ ДОО Добановци – Београд, чији је пуномоћник Милан Влајковић, адвокат у ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 339.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању 1Гж 1963/21 од 28.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 02. новембра 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању 1Гж 1963/21 од 28.07.2022. године у делу у коме је одлучено о тужбеном захтеву тужиоца против туженог „Хидротерм“ из с. Божињевац, као изузетно дозвољеној.

II УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Вишег суда у Врању 1Гж 1963/21 од 28.07.2022. године и пресуда Основног суда у Бујановцу 5П 960/16 од 01.07.2021. године, исправљена решењем истог суда 5П 960/16 од 08.09.2021. године, у делу у коме је одлучено о тужбеном захтеву тужиоца и о трошковима парничног поступка у односу на туженог „Хидротерм“ из с. Божињевац, и у том делу се предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

III НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању 1Гж 1963/21 од 28.07.2022. године у преосталом делу, као изузетно дозвољеној.

IV ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању 1Гж 1963/21 од 28.07.2022. године у преосталом делу, као недозвољена.

V ОДБИЈА СЕ захтев туженог „Rehau“ ДОО Добановци – Београд, за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању 1Гж 1963/21 од 28.07.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу 5П 960/16 од 01.07.2021. године, исправљена решењем истог суда 5П 960/16 од 08.09.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезу тужени да солидарно тужиоцу исплате и то: на име штете настале на етажном грејању инсталираном од стране првотуженог, а са материјалом друготуженог, у укупном износу који ће бити одређен након извршеног вештачења од којих: штету испоручених и уграђених цеви марке Rehau и осталог уградног материјала, који ће износ бити накнадно прецизиран након извршеног вештачења, на име штете на просторији објекта тужиоца у износу од 339.000,00 динара, на име штете за извођење радова на инсталацији етажног грејања са законском затезном каматом почев од 01.05.2015. године па до коначне исплате и којом је обавезан тужилац да накнади трошкове парничног поступка првотуженом у износу од 111.000,00 динара и друготуженом у износу од 84.000,00 динара, на које износе тече законска затезна камата почев од извршености пресуде до коначне исплате.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени „Rehau“ ДОО Добановци – Београд је поднео одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе тужиоца и предложио одбацивање ревизије као недозвољене, односно одбијање као неосноване. Трошкове за састав одговора на ревизију и таксе на одговор на ревизију је тражио.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Разматрајући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни суд налази да у односу на правноснажну пресуду у делу у коме је одлучено о тужбеном захтеву против туженог „Хидротерм“ из с. Божињевац, јесу испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузету дозвољеност ревизије, ради уједначавања судске праксе, те је донета одлука у ставу првом изреке.

Испитујући правилност побијане пресуде у наведеном делу, по основу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме су засноване нижестепене пресуде, тужилац је усменим договором са власником туженог „Хидротерм“ из с. Божињевац, који је био лиценциран од стране туженог „Rehau“ ДОО Добановци – Београд, закључио уговор о извођењу инсталације етажног грејања са разводним цевима од пећи до радијатора по поду и цементној кошуљици, током 2010. године. Уговорене радове је изводио тужени „Хидротерм“ из с. Божињевац са материјалом туженог „Rehau“ ДОО Добановци – Београд. Тужени „Rehau“ ДОО Добановци – Београд је гарантовао квалитет материјала, а тужени „Хидротерм“ из с. Божињевац квалитет извођења радова. Тужилац је истакао да је првотужени као извођач радове изводио у току 2013. године, те да је остале радове извео сам тужилац и да је током коришћења етажног грејања у марту 2014. године приметио да у мрежи грејања пада притисак, да се појављује влага у зидовима, као и на спољашњем зиду, због чега је обуставио грејање и о томе обавестио тужене. Вештак Чедомир Стојановић је у свом налазу утврдио да уграђене цеви не одговарају квалитету за дату врсту етажног топловодног грејања и да је због тога дошло до оштећења, док је вештак Јовица Петрушевић у свом налазу таксативно набројао грађевинске радове које је потребно извршити да би се просторије објекта довеле у исправно стање. Првотужени је током поступка оспорио време извођења радова истичући да су радови изведени у току 2010. године.

На темељу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је приговор застарелости истакнут од стране тужених основан из разлога што су радови изведени током 2010. године, а тужба за накнаду штете поднета је суду дана 19.12.2016. године односно по истеку гарантног рока који је две године од дана пуштања у рад инсталације, као и из разлога што је сам тужилац признао да је током 2013. године повезао други котао за грејање без мишљења стручног радника за ову врсту послова и без стручног надзора. Стога првостепени суд одбија у целости тужбени захтев тужиоца.

Другостепени суд, применом одредбе члана 154. став 1. и 155. Закона о облигационим односима прихвата у потпуности закључак првостепеног суда, налазећи да су радови од стране тужених извођени током 2010. године, а да је тужба поднета 19.12.2016. године, па је протекао рок од пет година за подношење тужбе за накнаду штете.

Основано се ревизијом тужиоца указује да је другостепена одлука у делу у коме је одбијен тужбени захтев у односу на туженог „Хидротерм“ с. Божињевац, заснована на погрешној примени материјалног права, те да није у сагласности са судском праксом исказаном у предметима са у битно сличном чињенично-правном садржином.

Одредбом члана 376. став 1. и 2. Закона о облигационим односима прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету починило, те да у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од када је штета настала.

У конкретном случају нижестепени судови погрешно цене почетак тока рока застарелости. Наиме, апсолутни (објективни) рок за потраживање накнаде штете се рачуна од дана настанка штете и у оквиру њега егзистира релативни (субјективни) рок

застарелости који се рачуна од дана сазнања за штету и за лице које је штету учинило. Дакле, потраживање накнаде штете не може почети да застарева пре настанка саме штете. Стога, погрешан је материјално-правни закључак нижестепених судова да је штета настала истог дана када је инсталирано грејање у кући односно када су извођени радови на инсталацији грејања. Према томе, у односу на туженог „Хидротерм“ из с. Божињевац као извођача радова нижестепене пресуде су укинуте и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење. У поновљеном поступку суд ће ценити почетак тока рока застарелости правилном применом материјалног права, па ако нађе да потраживање тужиоца није застарело онда ће расправити узрочно – последичну везу између радњи туженог „Хидротерм“ из с. Божињевац и настале штете. Посебна ревизија не може се изјавити због повреде одредаба парничног поступка. Међутим, указује се судовима на очигледан пропуст у означавању туженог, с обзиром на то како је означен у тужби, како се тужени означио у одговору на тужбу и с обзиром на то како егзистира у промету.

Према изнетом је донета одлука у ставу другом изреке применом одредбе члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

У преосталом делу, односно у делу којим је одбијен тужбени захтев у односу на туженог „Rehau“ д.о.о. Добановци – Београд, суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева који су наведени у нижестепеним пресудама. Одговорност произвођача материјала постоји у гарантном року и зависи од утврђеног чињеничног стања, а у предметном случају је утврђено да је гарантни рок истекао. Ревидент не указује на постојање другачије судске праксе изражене кроз правноснажне пресуде, или одлуке Врховног суда у одлучивању о тужбеним захтевима у истоветним чињенично-правним ситуацијама. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начине пресуђења и разлоге на којима су засноване побјане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије.

Стога је, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у овом делу, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 19.12.2016. године, а вредност предмета спора је износ од 339.000,00 динара што је противвредност 2.743,16 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како се ради о спору мале вредности у смислу одредбе члана 468. став 1. ЗПП, у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, Врховни суд је одлучио као у ставу четвртом изреке.

Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог „Rehau“ ДОО Добановци – Београд за накнаду трошкова поступка на основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП јер се не ради о трошковима потребним ради вођења ревизијског поступка у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић